

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce : J.V. proti žalovanému : Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Policie České republiky**, pošt. schr. č.64/OPPV, Na Baních č. 1304, Praha 5- Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 20.4.2009, č.KRSP-23904-4/ČJ-2009-0100KR-PK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 20.4.2009, č. KRSP-23904-4/ČJ-2009-0100KR-PK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro SKPV ve věcech služebního poměru č. 66 ze dne 23.1.2009, kterým byl žalobce na vlastní žádost podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR ke dni 22.1.2009.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce byl ze služebního poměru příslušníka policie propuštěn na základě jeho žádosti ze dne 22.1.2009, přičemž současně požádal o ukončení služebního poměru k témuž dni, tedy v termínu jiném (bez uplynutí dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti).Žádost žalobce o propuštění ze

služebního poměru byla podána v záznamu o odchodu žalobce ze školící místnosti sepsaném odvolatelem dne 22.1.2009 poté, kdy v průběhu školící akce – instruktáže k připravovanému bezpečnostnímu opatření preventivního charakteru došlo k názorovému střetu na chování žalobce při instruktáži mezi žalobcem a kpt. Mgr. P.Š. (vedoucí instruktáže). Žalobce v první části svého záznamu uvedl, že si není vědom toho, že by při školení působil rušivě, v druhé části záznamu pak projevil vůli ukončit služební poměr k 22.1.2009. Žalovaný dále vycházel z úředního záznamu vypracovaného Mgr. P. Š. ze dne 24.1.2009, v protokolu o výsledku kpt. Mgr. P. Š., z protokolu o výsledku svědka npor. Ing. V. H. vedoucího DI Územního odboru VS Kolín, z úředního záznamu vypracovaného dne 4.3.2009 V. Š. z Územního odboru VS Kolín, z úředního záznamu vypracovaného dne 5.3.2009 kpt. Mgr. J. H. z Územního odboru Kolín a z úředního záznamu vypracovaného dne 11.3.2009 plk. Mgr. J. F., vedoucím Územního odboru SKPV Kolín, z nichž vyplynuly okolnosti nevhodného chování žalobce při probíhající instruktáži, jeho odchodu ze školící místnosti a následné jednání žalobce spočívající v pořízení předmětného záznamu ze dne 22.1.2009 s projevem vůle ukončit služební poměr, v ponechání služebního průkazu v kanceláři podatelny územního odboru se sdělením, že služební poměr končí, dále v ponechání služební zbraně žalobce na ekonomickém odboru a také v ponechání služebního auta v objektu policie a v následném odchodu žalobce přejezením plotu areálu v místě parkování služebních vozidel.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který namítal, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mu bylo doručeno dne 26.1.2009 personálním pracovníkem, tvrdil, že si není vědom, že by náměstka ředitele Krajského ředitelství policie, který rozhodl o propuštění ze služebního poměru, ústně či písemně žádal o propuštění ze služebního poměru, považoval rozhodnutí za nezákonné a požadoval řízení zastavit.

Žalovaný správní orgán k odvolacím námitkám vyšel z ust. § 42 odst. 1 písm. m) a odst. 5 písm. c), § 175 odst. 2 a 3, § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a § 179 zákona č. 361/2003 Sb., zhodnotil skutková zjištění a dospěl k závěru, že všechny okolnosti jednání žalobce nasvědčují ukončení služebního poměru na základě žádosti.

Žalovaný předně odmítl tvrzení žalobce, že tento si není vědom, že by náměstka ředitele Krajského ředitelství policie či jiného služebního funkcionáře požádal ústně či písemně o skončení služebního poměru u Policie ČR, neboť ze záznamu žalobce ze dne 22.1.2009 vyplývá, že se k tomuto dni rozhodl ukončit služební poměr a tento jeho úkon jednoznačně směřoval k ukončení služebního poměru. V záznamu uvedl, že si je vědom svého jednání a ponese následky svého rozhodnutí. Svou žádost podpořil odevzdáním služebního průkazu a služební zbraně. Adresát přijatého záznamu kpt. Mgr. P. Š. doručil tuto žádost příslušnému služebnímu funkcionáři (náměstkovi ředitele KŘ Policie ČR) dne 23.1.2009. Tímto dnem bylo zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru a příslušný služební funkcionář žalobci přípisem ze dne 23.1.2009 sdělil, že obdržel jeho žádost i s odevzdaným služebním průkazem. Příslušný služební funkcionář s přihlédnutím k úkonům žalobce nabyt přesvědčení, že je projevem vůle žalobce ukončit služební poměr a jeho požadavku vyhověl, včetně požadavku na ukončení služebního poměru ke dni 22.1.2009. Žalovaný zhodnotil, že služební poměr nebyl ukončen svévolně, nýbrž na žádost žalobce, přičemž přihlédl i k dalším úkonům žalobce (odevzdání služebního průkazu, služební zbraně, opuštění služebního vozidla, opuštění objektu překonným oplocením a vědomého odmítnutí vykonávat službu). Nezákonným tedy nebylo rozhodnutí služebního funkcionáře, ale postup žalobce, když ukončil výkon služby a současně i služební poměr zcela nestandardním způsobem.

Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž poukázal na chování žalobce ve stádiu projednání jeho odvolání. Uvedl, že žalobce byl vyzván k seznámení se se spisovým materiálem dne 13.3.2009, k čemuž uvedl, že se nedostaví s tím, že senát je poradním orgánem a žalobce nepovažuje tento krok za nezbytný. Žalovaný má zato, že pokud žalobce projevil vůli ke zpětvzetí své žádosti, mohl tak učinit v době než bylo rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru dle ust. § 179 služebního zákona, nikoliv po podání odvolání.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že k náměstkovi ředitele Krajského ředitelství policie nepodal žádost o ukončení služebního poměru. Upozornil na to, že před vydáním rozhodnutí o ukončení služebního poměru byla žalobci téhož dne doručena písemnost náměstka ředitele, v níž byl žalobce informován o tom, že dle všech úkonů považuje žádost žalobce za žádost o ukončení služebního poměru a této žádosti vyhověl. Žalobce považoval toto hodnocení za zkreslující informaci, neboť žalobce neučinil žádný úkon nezbytný pro ukončení služebního poměru. Žalobce dle svého názoru v záznamu ze dne 22.1.2009 pouze upozornil na své osobní rozhodnutí (záměr) učiněné ke dni 22.1.2009 ukončit služební poměr u policie a záměrně tento projev adresoval kpt. Š., nikoliv příslušnému služebnímu funkcionáři. K tomuto přistoupil jako k plnění povinnosti dle § 45 odst. 1 písm. h) služebního zákona, jelikož se domníval, že by realizace jeho rozhodnutí mohla ztížit výkon služby a služební průkaz odevzdal jen proto, aby písemnost nebyla založena, když služební průkaz nepotřeboval a svou příslušnost k policii mohl prokázat služebním stejnokrojem a odznakem. Žádné jiné věci služebního charakteru netvořily přílohu písemnosti ze dne 22.1.2009. Písemnost ze dne 22.1.2009 žalobce sepsal v souvislosti s nevhodným, chováním kpt. Š., po předání této písemnosti se žalobce v 15.15 hod dne 22.1.2009 rozhodl odejít domů. Před odchodem byl žalobce v 15.20 hod. telefonicky kontaktován dozorčím OOP Kostelec nad Černými lesy se zprostředkovaným dotazem od kpt. Š., kde je uložena služební zbraň, na což žalobce odpověděl, že na ekonomickém oddělení, kam ji odevzdal po zmíněném telefonickém rozhovoru z důvodu obavy kpt. Š. o služební zbraň. K předání klíčů od služebního auta došlo v 16.10 dle telefonické dohody u autobusové zastávky. K převzetí služebního vozidla došlo v 17.15 v areálu policie. Žalobce byl následně upozorněn o zákazu vstupu jeho osoby na služební pracoviště. Tím vznikla překážka na straně zaměstnavatele spočívající v zákazu přístupu žalobce na pracoviště. Vydaný pokyn byl následně upřesněn tak, že zákaz vstupu neplatí pro prostory recepce OOP a pro případná podání žalobce. Žalobce namítal, že od uvedeného data byly do 23.1.2009 činěny kroky k ukončení služebního poměru žalobce bez jeho vědomí.

Žalobce namítal posouzení jeho záznamu ze dne 22.1.2009 v rozporu s ust. § 175 a § 178 služebního zákona s tím, že záznam neučinil vůči funkcionáři, který byl oprávněn ve věci rozhodnout a že nebyla splněna podmínka zahájení řízení, neboť žalobce o zahájení řízení jednonačně a prokazatelně nežádal. Nebyla splněna ani podmínka ust. § 175 odst. 4 zákona, neboť povinnost postoupení podání příslušnému funkcionáři se na kpt. Š. nevztahovala, neboť nešlo o podání žalobce. Žalobce namítal, že došlo k nesprávnému subjektivnímu vyhodnocení záznamu, který žalobce nemohl ovlivnit a naznačil, že v záznamu šlo o písemné upozornění na závažné osobní rozhodnutí žalobce po 27 letech služby tuto službu ukončit z důvodu reálně hrozícího konfliktu s kpt. Š. K zahájení řízení došlo dne 23.1.2009 bez vědomí žalobce na základě prokazatelně zkreslených informací a s ohledem na

znění ust. § 175 odst. 1 služebního zákona (podmínka podání žádosti příslušnému služebnímu funkcionáři) žalobce tak nemohl vědět o zahájení řízení.

Žalobce namítal, že příslušný služební funkcionář není vybaven oprávněním ukončit službu žalobce ke dni 22.1.2009 a žalobce není vybaven oprávněním rozhodovat, kdy mu bude služební poměr ukončen.

Žalobce namítal, že průběh dalších okolností, které měly svědčit o ukončení jeho služebního poměru (odchod z areálu územního odboru Policie, odmítnutí výkonu služby) je zkreslený a žalobce tuto problematiku nepovažuje za předmět žaloby.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán vyjádřil, že podaná žaloba je značně rozporuplná, nekoncepční, nelogická a trpí důkazní nouzí. Upozornil na to, že žalobce na jedné straně tvrdí, že služební poměr skončit nechtěl a ve svém záznamu pouze upozornil na jeho vztah k nadřízenému služebnímu příslušníkovi, na druhé straně tvrdí své osobní rozhodnutí ukončit služební poměr, vzniklé ke dni 22.1.2009. Své neuvážené rozhodnutí se snaží odůvodnit ustanoveními zákona, které však s jeho námitkami nekorespondují. Dle žalovaného žalobce ve svém písemném záznamu projevil osobní vůli ukončit služební poměr ke dni 22.1.2009, byť tak učinil netradičním způsobem. Jako příslušník policie si musel být vědom, že okamžikem odevzdání této písemnosti, bude považována za žádost a dále také učinil veškeré úkony směřující ke skončení služebního poměru již dne 22.1.2009. Žádost, i když byla adresována kpt. Š., byla ve skutečnosti odevzdána paní V.Š. pracovníci podatelny, přičemž jí žalobce také sdělil, že končí. Toto jednání osvědčuje, že nešlo o pouhý záznam, nýbrž o podání. Právní váhu tomuto jednání dává okolnost, že žalobce odevzdal služební průkaz, zanechal služební vozidlo a svévolně se vzdálil ze služby. Po tomto jednání byly vydány příslušné pokyny k vrácení klíčů od služebního vozu a k zamezení přístupu na pracoviště.

Ze strany žalobce nemohlo jít o postup dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona. Podání policisty je třeba zaevidovat a policista také nemůže nakládat se služebním průkazem, jak si smyslí. V rozporu s nařízením MV č. 17/2002 Sb. žalobcova obhajoba, že záznam učinil v důsledku nevhodného chování kpt. Mgr.Š., snižujícím vážnost a profesní čest žalobce, není oprávněná, neboť je to žalobce, kdo nezná kolegialitu vůči ostatním příslušníkům a loajalitu vůči zaměstnavateli. Jakákoliv pochybení a případná upozornění bere osobně a napadá stížnostmi. Žalobce nevysvětlil, proč současně služební zbraň i služební auto neodevzdal na místě svého služebního působiště, jak mu to ukládá interní akt, z jeho strany se jednalo o závažné pochybení, což dokládá i jeho nestandardní chování při odevzdávání klíčů od služebního vozidla na autobusové zastávce. Jestliže policista dá najevo zcela zřetelně svobodnou vůli ukončit služební poměr, nadto doplní, že je ochoten plně nést za své rozhodnutí následky a skončí výkon služby bez jakéhokoliv vysvětlení, nemůže předpokládat, že takové jednání bude zaměstnavatel tolerovat a ponechá jej bez řešení, když je povinen konat. Bez služebního průkazu žalobce také neměl přístup na pracoviště, což si zapříčinil sám svým rozhodnutím. Žalobce měl také konat neprodleně poté, kdy si svou situaci uvědomil, a to součinností k tomu, jak bude jeho žádost vyřízena. Žalovaný považoval za pouhou výmluvu žalobcovo tvrzení, že si nebyl vědom, že jeho žádost bude postoupena příslušnému služebnímu funkcionáři. Namítané ust. § 175 odst. 1 služebního zákona upravuje posouzení žádosti příslušnému funkcionáři. O postoupení žádosti se také kpt. Š. snažil žalobce

informovat, avšak žalobce s nikým nekomunikoval. K namítanému ust. § 178 odst. 1 služebního zákona žalovaný uvedl, že toto ustanovení upravuje okamžik zahájení řízení, přičemž reakci na žádost o propuštění ze služebního poměru upravuje ust. § 42 odst. 1 písm. m) zákona. Toto ustanovení také umožňuje ukončit služební poměr ve lhůtě kratší než 2 měsíce na žádost příslušníka.

Žalovaný setrval na tom, že žalobce se svým osobním rozhodnutím rozhodl skončit služební poměr, současně uvedl, že je ochoten nést za své rozhodnutí následky, a proto je třeba podání žalobce ze dne 22.1.2009 považovat za podání žádosti ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při ústním jednání před soudem žalobce uvedl, že v řízení nebylo shromážděno maximum informací ohledně posouzení jeho chování. Zopakoval skutečnosti tvrzené v podané žalobě s tím, že v druhém odstavci svého záznamu chtěl vyjádřit, že s kpt. Š. nebude komunikovat a přiložil služební průkaz s tím, že jej nebude postrádat, načež svoji kolegyni vyšetřovatelku požádal o potvrzení převzetí tohoto služebního průkazu souvisejícího s tím, že bylo důležité potvrdit převzetí učiněného zápisu o jeho odchodu. Žalobce toto nebral jako žádost o propuštění ze služebního poměru už kvůli tomu, že žádost se podává příslušnému služebnímu funkcionáři a tato písemnost neměla náležitosti podání. Tuto písemnost vypracoval jen proto, aby zmínil napětí v důsledku chování kpt. Š. Služební zbraň poté odevzdal na základě telefonátu z dozorčího OOP Kostelec nad Černými Lesy, který se žalobce zprostředkovaně v důsledku rozhovoru s kpt. Š. ptal na odevzdání zbraně, a proto žalobce zbraň odevzdal po ukončení tohoto rozhovoru. Považuje za nejdůležitější, že tuto písemnost vlastně vypracoval z pokynu kpt. Š. Jak bylo nakládáno s touto písemností, dokládá předložením tzv. ETR, což je elektronické vyhotovení pohybu spisu a dispozice se spisem. Z tohoto materiálu vyplývá, že tento materiál byl zpracován žalobcem a byl určen a doručen kpt. Mgr. P.Š. a v období od vyhotovení tohoto záznamu, tj. od ledna do 30.5.2009 nikterak jinak již s písemností nakládáno nebylo. Žalobce se osobně domnívá, že dispozice s písemností jako se žádostí o propuštění byla výsledkem realizace zájmu kpt. Š. dotáhnout věc k propuštění žalobce. Není pravda, že by žalobce svévolně ukončil službu u orgánů policie, byl osobně vždy přítomen při předávání klíčů od služebního vozidla i předání věcí. To, že zanechal služební vozidlo v objektu policie bylo z toho důvodu, že toto je místo určené k tomuto účelu. Sám již v podaném odvolání naznačil, že došlo k omylu v důsledku narušení osobních vztahů s kpt. Š.

Žalobce dále doplnil, že k odevzdání služebního průkazu došlo nikoliv proto, že by s konečnou platností tento průkaz odevzdal, ale s cílem pojistit si, že jeho záznam bude projednán i s kpt. Š. a považoval to za dočasné opatření. Dále zdůrazňuje, že písemnost, kterou vyhotovil, byla doručena služebnímu funkcionáři 23.1.2009 a rozhodnutí o propuštění žalobce tak bylo vydáno se zpětnou platností, což není možné. Oficiálně se o svém propuštění dozvěděl až 26.1. 2009. Dále podotýká, že zbraň odevzdal bez zásobníku a nábojů.

Zástupce žalovaného uvedl, že když žalobce pořizoval záznam o odchodu z místnosti, kde probíhala instruktáž, nebyl žádným způsobem ze strany kpt. Š. nucen k postoji, aby opustil službu policie, bylo na jeho vůli, jak se rozhodl ukončit svůj služební poměr, nikdo ho nenabádal, nikdo ho nenutil, sám se rozhodl dobrovolně. Uvádí, že kpt. Š. byl služebním funkcionářem daného územního odboru policie, a proto musel postupovat podle zákona, postupoval dle záznamu, tento záznam vyhodnotil, a protože se necítil být příslušným

k rozhodnutí o žádosti žalobce, postoupil tento záznam tak, jak mu to zákon ukládá, příslušnému služebnímu funkcionáři. K výpisu předloženému ohledně evidence a pohybu písemnosti, žalovaný upřesnil, že stejně tak jak je vedena evidence z trestního řízení, tak je na příslušném územním pracovišti vedena evidence oběhu písemností a pokud evidence oběhu písemností byla ukončena bez dalšího údaje pod zaevidovanou dispozicí s písemností kpt.Š. (s údajem „nula“), pak tak byla ukončena evidence na územním obvodu s tím, že dále byla písemnost postupována Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje. Žalovaný uvádí, že pokud žalobce odevzdal služební průkaz, odevzdal služební zbraň způsobem jak se služební zbraň neodevzdává, neboť to má své náležitosti, svévolně opustil službu, opustil školení bezpečnostní akce, zbavil se služebního průkazu, takže nemohl dále plnit úkoly policie, a zanechal služební vozidlo na místě, kde s ním již další policisté nemohli manipulovat a kde se takto vozidlo nezanechává, pak to naznačuje, že učinil všechny úkony, které směřovaly k podání žádosti a ke skončení služebního poměru u orgánů Policie České republiky.

K dotazu soudu jakou měl žalobce představu jak se jeho jednání v celé komplexnosti, tj. jak rozhodnutí o skončení služebního poměru, tak odevzdání služebního průkazu, služební zbraně i jeho odchod z pracoviště a zanechání služebního auta bude řešit, žalobce uvedl, že měl představu, že následující den se jeho konflikt s kpt. Š. bude řešit např. v kárném řízení. Dále k dotazu soudu k jakému datu se tedy rozhodl ukončit jeho služební poměr tak, jak uvádí v žalobě, že jeho záznam je toliko jeho rozhodnutí o skončení služebního poměru, žalobce uvádí, že např. po měsíci, po dvou, podle toho jak se dohodne se zástupcem, jak bude řešit odevzdání věcí, jak věc bude řešit s manželkou.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 36/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů příslušník musí být propuštěn, jestliže požádal o propuštění.

Podle § 42 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. při propuštění příslušníka podle odstavce 1 písm. m) skončí jeho služební poměr uplynutím 2 kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění, jestliže služební funkcionář nerozhodne na základě žádosti příslušníka o době kratší.

Podle § 175 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. účastník může učinit podání služebnímu funkcionáři, který je oprávněn ve věci rozhodnout, a to písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem.⁷⁹⁾ Za podmínky, že podání je do 3 dnů doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu nebo telefaxu.

Podle § 175 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. podání se posuzuje podle svého obsahu. Musí z něj být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, vrátí jej služební funkcionář účastníkovi, vyzve jej k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 175 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. podání je doručeno, jestliže je převzato služebním funkcionářem uvedeným v odstavci 1. V případě, že jde o podání, pro něž je

stanovena zákonná lhůta, považuje se podání za doručené, jestliže je podáno na místo, které je k tomu účelu určeno nebo je k tomu účelu obvyklé (podatelna bezpečnostního sboru nebo organizační části), anebo je držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jinému provozovateli poštovních služeb podáno s označením "doporučeně".

Podle § 175 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. není-li služební funkcionář příslušný k rozhodnutí ve věci, je povinen postoupit podání příslušnému služebnímu funkcionáři bezodkladně a uvědomit o tom účastníka.

Podle § 178 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. řízení se zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru.

Podle § 178 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. je řízení na žádost účastníka zahájeno dnem, kdy je žádost účastníka doručena věcně příslušnému služebnímu funkcionáři.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že příslušný služební funkcionář je povinen rozhodnout o propuštění policisty ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, jestliže o to policista požádá a je oprávněn tak učinit i v době kratší než je uplynutí 2 kalendářních měsíců doručení žádosti, jestliže o to policista v žádosti požádá.

Při aplikaci uvedených zákonných ustanovení na případ žalobce je mezi účastníky řízení sporná skutková otázka, zda žalobce požádal o propuštění ze služebního poměru k datu 22.1.2009 a zda se tak stalo na základě jím vypracované písemnosti ze dne 22.1.2009.

Uvedená písemnost je označena jako „Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti – pokyn kpt. Mgr. P. Š.“ a zahrnuje 2 obsahové body (odstavce). V prvním odstavci žalobce popisuje svůj osobní konflikt s kpt. Mgr. Š. v průběhu bezpečnostního školení včetně pokynu svého nadřízeného sepsat záznam o *odchodu žalobce ze školící místnosti*. V uvedeném prvním odstavci žalobce pokyn nadřízeného splnil.

Záznam však obsahuje i druhý odstavec, v němž žalobce výslovně uvedl, že se *rozhodl k dnešnímu dni (tj. 22.1.2009) ukončit svůj služební poměr k Policii ČR* s odůvodněním, že by vzájemné vztahy mezi ním a kpt. Š. mohly poškodit jméno Policie. K uvedenému rozhodnutí nadto uvedl, že si je vědom, že ukončení služebního poměru je v rozporu s příslušnou právní normou a že *žalobce je ochoten plně nést za své rozhodnutí ukončit služební poměr k Policii ČR následky*. Dále uvedl, že v příloze záznamu odevzdává svůj služební průkaz.

Z uvedeného záznamu, který jen třeba posoudit nikoliv dle jeho označení, ale materiálně, v souladu s ust. § 175 odst. 2 služebního zákona, podle jeho obsahu vyplývá, že žalobce se ocitl ve služebním konfliktu se svým nadřízeným a tento konflikt jej přiměl k rozhodnutí zřetelně a jednoznačně projevenému v uvedené písemnosti, tj. k rozhodnutí o ukončení služebního poměru a to nikoliv do budoucna (např. po projednání konfliktu, po uplynutí určité doby od učinění záznamu), nýbrž ke dni sepsání záznamu dne 22.1.2009, což ust. § 42 odst. 5 zákona umožňuje. Skutkové zjištění, že žalobce se rozhodl ukončit služební poměr vyplývající ze záznamu ze dne 22.1.2009 žalobce sám potvrzuje v podané žalobě a nadto toto své rozhodnutí potvrdil i při jednání před soudem k dotazu soudu, jak si své rozhodnutí představoval realizovat, když odpověděl, že např. po 1 či 2 měsících.

Z uvedeného soud vzal za prokázané, že žalobce se sám, dobrovolně, o své svobodné vůli rozhodl ukončit služební poměr k Policii ČR a nejsou tedy důvodné jeho, nadto rozporné

žalobní námitky, že postupoval podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona, tj., že v záznamu pouze ohlašoval vedoucímu příslušníkovi závady a nedostatky, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby a že služební funkcionář subjektivně nesprávně vyhodnotil jeho rozhodnutí o ukončení služebního poměru. Důvody a okolnosti pořízení záznamu a jeho odevzdání v podatelně územního odboru Policie ČR potvrzují výpovědi svědků kpt. Mgr. Š., npor. Ing. V.H. a úřední záznam V.Š. – pracovnice podatelny.

Existenci uvedeného osobního rozhodnutí žalobce dále potvrzují a doprovázejí další okolnosti a události, vyplývající z výsledku svědků kpt. Mgr. Š., a z úředních záznamů V.Š., H. M. (skladnice), kpt. Mgr. J. H., plk. Mgr. J.F. založených ve správním spise. Jde o skutečnost, že žalobce s pořízením předmětného záznamu odevzal v podatelně územního odboru i svůj služební průkaz, ačkoliv tato dispozice se služebním průkazem by vůbec nebyla potřebná v situaci, kterou až nyní naznačuje žalobce, totiž že záznam byl pouze učiněn za účelem řešení služebního konfliktu, případně jen upozorněním na to, že se „do budoucna“ rozhodl služební poměr ukončit. Odevzdání služebního průkazu nebylo zapotřebí ani jako záruka či pojistka k tomu, aby písemnost nebyla založena a byla projednána. Takovéto nakládání se služebním průkazem není logické, žalobcův odkaz na smysl a účel dispozice se služebním průkazem je nevěrohodný.

Mezi další okolností nasvědčující rozhodnutí žalobce ukončit služební poměr v den záznamu a odevzdání služebního průkazu, vyplývající z podkladů správního řízení, náleží chování žalobce spočívající v odevzdání služební zbraň a v nestandardním odchodu ze služebních prostor při ponechání služebního auta v těchto prostorách a následné odevzdání klíčů od služebního vozidla, které se událo mimo služební prostor, z podnětu žalobce na autobusové zastávce. Soud považuje za dostatečné a rovněž za věrohodné záznamy o chování žalobce pořízené ve spise oproti tvrzením žalobce, v němž shledal rozpor. Podle úředního záznamu H.M. (skladnice) tato převzala služební zbraň od žalobce dne 22.1.2009 v 15. hodin, což svědčí o tom, že žalobce jednal tímto způsobem v důsledku svého rozhodnutí ukončit služební poměr a nikoliv v důsledku a po uplynutí telefonického rozhovoru s dozorcím OOP Kostelec nad Černými lesy (z důvodu obavy kpt. Š. o střelnou zbraň), když tento rozhovor dle žalobního tvrzení proběhl v 15.20 hod., a to po rozhodnutí žalobce učiněné v 15.15 odejít domů. O tom svědčí i způsob odchodu žalobce ze služebního prostoru a následná liknavá součinnost žalobce při odevzdávání klíčů od služebního vozidla mimo prostory zaměstnavatele, jakož i záznamy o nesoučinnosti žalobce k výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí v rámci odvolacího řízení a dále i skutečnost, že žalobce projev své vůle nevzal zpět a ani jej nijak v odvolání nevysvětloval a jen popíral existenci žádosti o skončení služebního poměru s tím, že tuto nepodal *vůči příslušnému funkcionáři*, tedy argumentoval toliko v rovině náležitosti a formality podání.

Uvedené okolnosti a události tak doprovázejí a umocňují platnost projevu vůle žalobce ukončit služební poměr a v souhrnu se zásadním důkazem, jímž je projev této vůle v písemné podobě v záznamu ze dne 22.1.2009, opatřeném podpisem žalobce a odevzdaném v podatelně, svědčí nejen o osobním rozhodnutí žalobce, ale i o tom, že toto osobní rozhodnutí žalobce nejenže učinil, ale se vši vážností jej i písemně deklaroval a učinil další úkony spojené s ukončením služebního poměru, byť, ostatně jak sám v záznamu uvedl tak učinil nestandardně a v rozporu se služebními předpisy. Toho si však žalobce byl vědom a na průkaz své vážné a svobodné vůle také písemně prohlásil, že plně nese odpovědnost a následky za své rozhodnutí služební poměr ukončit.

Na základě uvedeného služební funkcionáři rozhodující ve věci náležitě posoudili předmětný záznam žalobce jako žádost o ukončení služebního poměru a odpovídajícím způsobem s tímto záznamem naložili. Žádost byla postoupena příslušnému funkcionáři v souladu s ust. § 175 odst. 3 zákona a ten také o žádosti rozhodl. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce, nikoliv o zahájení řízení, nýbrž na základě žádosti o skončení služebního poměru. Žádostí ve smyslu § 178 odst. 1 služebního zákona je žádost o propuštění ze služebního poměru, neboť ve smyslu obecných správních zásad je tato žádost „materiálním podáním (žádostí)“, o níž se zahajuje správní řízení a jež je jeho předmětem. Není proto důvodná ani námitka žalobce že „o zahájení řízení“ nežádal a že z důvodu neexistence žádosti není ani postup příslušného funkcionáře v souladu s § 178 a § 175 odst. 4 zákona.

Rovněž není důvodná žalobní námitka, uplatněná také v odvolání žalobce jako zásadní a jediná námitka, že žalobce ústně ani písemně nepožádal příslušného funkcionáře (náměstka ředitele KŘ Policie) o ukončení služebního poměru. Tato námitka neobstojí z pohledu ust. § 42 odst. 1 písm. m, § 175 odst. 2 a § 175 odst. 1 služebního zákona. Jestliže, jak bylo vyhodnoceno, žalobce podal v podatelně žádost o propuštění ze služebního poměru, musel si být vědom, že tato žádost bude takto dle o svého obsahu a postupem podle výše citovaných právních ustanovení vyhodnocena, bude odevzdána příslušnému služebnímu funkcionáři a ten je o ní povinen rozhodnout. Ust. § 175 odst. 1 neváže rozhodnutí o žádosti na splnění okolností, že žádost musí být podána toliko k příslušnému rozhodujícímu služebnímu funkcionáři. Toto ustanovení toliko *umožňuje* uvedením slova *může*“ žádost podat přímo k rozhodujícímu funkcionáři a stanoví způsoby podání žádosti. Neupravuje tedy obligatorní náležitost místa určení žádosti, při jejímž nedodržení by šlo o neexistující (nulitní) žádost a tedy i o neexistenci oprávnění o žádosti rozhodnout. To ostatně také potvrzuje úprava okamžiku doručení významná pro účinky zahájení řízení zakotvená v ust. § 175 odst. 3 zákona. Teprve doručení, převzetí žádosti příslušným služebním funkcionářem (tedy i pro případ, že žádost byla učiněna v podatelně či u nepříslušného funkcionáře) má účinky zahájení řízení dle § 178 odst. 2 písm. a) zákona a nezavazuje příslušného funkcionáře nejen oprávnění ale i povinnosti o žádosti rozhodnout. Dispozice příslušného rozhodujícího funkcionáře se žádostí má proto význam nikoliv z hlediska existence žádosti, ale z hlediska okamžiku zahájení řízení. Žalobcova obhajoba postavená v žalobě na evidenci dispozice se žádostí s odkazem na nulový záznam územního odboru, není důkazně významná pro posouzení existence žádosti, která byla prokázána, neboť tato žádost byla odevzdána příslušnému funkcionáři a ten o ní rozhodl.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí není ani námitka žalobce o vydání rozhodnutí se zpětnou platností. Ust. § 42 odst. 5 písm. c) zákona upravuje okamžik skončení služebního poměru uplynutím 2 kalendářních měsíců následujících po doručení žádosti, to však toliko pro případy, nepožádá-li příslušník o dobu kratší. Žalobce opožádal o propuštění ze služebního poměru k 22.1.2009 a k tomuto datu bylo jeho žádosti vyhověno. Skutečnost, že o jeho žádosti bylo rozhodnuto následující den 23.1.2009 a toto rozhodnutí nabylo právní moci doručením dne 26.1.2009 skutečně znamená zpětnou účinnost rozhodnutí ex tunc, zákon takový postup však výslovně v ust. § 42 odst. 5 písm. c) dovoluje a ponechává ho na příslušníkovi, neboť taková vůle příslušníka může mít svůj význam.

Soud tak neshledal, že by napadená rozhodnutí nevycházela z náležitého zjištění stavu věci, žalobce ostatně neuvedl žádné relevantní informace, které by projev jeho vůle vyvrátily a své chování provázející jeho projev vůle nepopírá, jen je vysvětluje nevěrohodným způsobem. Proto soud nepovažoval za potřebné a relevantní zopakovat dokazování listinami

ze správního spisu a provádět další dokazování výsledkem prap. Tomáše Eglu, jehož žalobce v žalobě zmiňuje jen v souvislosti s převzetím klíčů od služebního vozidla.

Veškeré námitky žalobce se proto ve vztahu k jasně prokázané vůli žalobce jeví jako zachraňující jeho neuvážlivé jednání a svým obsahem svědčí rovněž o rozporuplnosti osobního přístupu žalobce k řešení svých záležitostí a o menší míře nadhledu i vyrovnanosti, tolik potřebných pro práci u Policie ČR.

Na základě shora uvedených důvodů soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15.října 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková